

Er was eens een vondeling...

Piccadilly

Bistro

There's no busines like showbusiness ! Een lof die paleizen van 't Oostendse uitgangskwartier als "Wiener Caffee", "Piccadilly", de "Ensors" en het "Oostends Variété Theater" Diana Sanctorum en Nick Vanhoucke toezwaaien, evenals hun kinderen : verpleegster Yannick ; huisvrouw Terry ; Nicolaas die piano en trompet speelt ; Veronique, muzikaal buitenbeentje die de piano beheerst en zich als sopraan in het Thononkoor laat gelden. Daarbij vinden 20 blije mensen hun werk. Het tabernakel van heel de toeristische santenkraam is het "Variété Theater" waar Bob Benny, Bachanten, Rose d'Ivry, Aimé Thonon en tv-nonkel Jef hun mooiste frazen spraken... en Nick niet wil achterblijven : „Wat ben ik gelukkig een vrouw als Diane te hebben die effenaf alles kan beredderen...”

Taverne Ensor, troetelkot van facteurs

Op haar 17de getrouwd met Nick kocht vader Sanctorum een familiépension in Bredene alwaar het koppel, meer dan hun lief was, dag en nacht voor eigen profijt aan de slag kon. In 1975 besloten Diana en Nick de toen in Oostende stilgevallen *Taverne Ensor I* over te nemen. En het wonder geschiedde...

— De geheimnissen van een stamcafé ?

— Diana : „Hadden we ons aanvankelijk nog de vraag gesteld of de bierkraan van dit oude stamminee het nog zou doen, dan werden we nogal gauw van antwoord gediend. Het aanvangsuur van 09 u.00 dat we naar 08 u.00 brachten, moesten we uiteindelijk nog vervroegen tot 07 u.00... terwijl er slechts om 05 u.00 's morgens gesloten werd. Niet moeilijk, de *Ensor I* was een trekpat voor maalbotenpersoneel, facteurs, verpleegstertjes, mannen van de belastingen én Engelsen die maar hun dorst niet konden lessen.”

— Biertoog, biechtkot voor menig uitgaander ?

— Diana : „Dat mag je zeggen. Als caféuitbater (man als vrouw) moet je het vooral graag doen en daarbij een flinke portie mensenkennis hebben. Ik stond achter de toog van 07 u. 's morgens tot 01 u. 's nachts en wist er op mijn manier de gezelligheid in te houden. Men bleert aan de voorschort van de cafébazin terwijl men over zijn werk zaagt of verdrietig zeurt over thuis waar het allemaal een beetje beter zou kunnen zijn. Horen, zien en zwijgen... Er bestaat geen schoner café-spreuk.”

vasthouden. Ik moest bij alle categorieën van mensen gaan leveren, maar doorgaans waren de armsten het vriendelijkst en medegaand het meest begrijpend.”

— Je zou er bij vergeten 'meisje' te zijn...

— Diana : „Zelfs als het pijpenstelen regende lieten de rijken je buitenstaan. Toen ik eens in de gang stond te wachten en zo'n rijkeluijszootje meende zijn handen niet te moeten thuishouden, heeft hij nogal een *portret* op zijn kaak gekregen. Al pelde ik emmers garnalen, toch vergat ik nooit 'meisje' te zijn : met boogie-woogie, tango en wals kon de zevende hemel voor mij, jonge griet, niet mooier lonken.”

Toen zeemachtadjudant Nick Vanhoucke ooit in het Bredense *Pension Diane* binnenviel, was het voor Diana Sanctorum liefde op het eerste gezicht. „Dat leek me een toffe gast. Al kreeg hij het zaken doen niet van thuisuit mee, dan bleek al heel vlug dat business en lef er bij hem zó ingebakken zaten. Het is een durver en een doorzetter, iemand die ergens zelfs meer lef heeft dan ikzelf. Verliezen kan Nick evenwel heel moeilijk. Al weet hij zich evenwel direct te herpakken, want hij zit nooit lang in de put.”

— Dat lijkt me nogal een Spartaanse opvoeding ?

— Diana : „De Sanctorums hebben één iets met elkaar gemeen : ze zijn allemaal gestoken door de business. Er zit hen een bestiale handelszin in het bloed die spontaan aangeboren doorzettingsvermogen en onbevreesdheid afgeeft.”

— Laten we het Dianafilmpje eens passeren ?

— Diane : „Amper mijn plechtige communicatie gepasseerd moest ik met een oude, allerminst prettige damesfiets de baan op. Vóór mijn neus op het bagagerek stond er een enorme mand, die omzeggens groter was dan ikzelf en waaraan ik me maar moeilijk kon

Rond de jaren 1700 werd een borelingetje van het mannelijk geslacht te vondeling gelegd, aan een als het ware voorziene en gemakkelijk te openen kloosterkluisje in Tielt. Omdat het lieve wicht op de hoogdag van Allerheiligen zijn koppeke in het religieuze leven stak, werd het Sanctorum genoemd... en mag aangenomen worden dat alle nazaten met die naam een kaars voor de vondeling mogen branden. Zo blonde Diana Sanctorum — met manlief Nick Vanhoucke aan het hoofd van een heel toeristisch consortium in het Oostendse Montmartre — die van thuisuit meekreeg te leren vechten voor haar brokken. Als tiener moest ze zelfs haar studies opgeven om te helpen in vaders viscommercie. Verbetenheid die haar vandaag de tanden doet zetten in eigen business : voor de klanten, voor de zaak... en voor amper vijf schamele dagjes voluit vakantie in een gans jaar, nondepiet !

Als Diana het heeft over haar vader, dan heeft ze het over een heel lieve papa die evenwel zo verdraaid streng kon zijn. „Hijzelf had eveneens een hard leven achter de rug. Na wezengesticht en Broeders van Liefde voerde hij als chauffeur fruit en groenten bij de mensen thuis ; werd vervolgens *voyageur* bij de l'Innovation om uiteindelijk te Bredene met een eigen familiépension 'Diane' te beginnen... en al evenzo een grote visgroothandel met liefst drie auto's op te starten.”

Business zit Sanctorums in het bloed

In het school en overall was het geweten dat Diana Sanctorum graag en goed leerde. Maar vadercommerçant veegde daar zijn laarzen aan : gedaan met de studies, er moest gewerkt worden. Erger nog, Diantje was nog een teer ding van 13 toen ze al viswaren aan huis moest brengen. „Donderdags nam ik alle commandes op als ik van het school kwam en 's vrijdags bracht ik de bestellingen aan huis. Wat heb ik die handel verwenst én vervloekt... Maar er was niets aan te doen, ik moest gewoon meehelpen.”

— Het vestigen van een bruggenhoofd...
— Diana: „Begonnen in 1975 met Ensor I... kwamen er hierna nog drie dergelijke Ensors bij; hierna een paar dansings; verder de Wiener Caffee (plaats van vroegere Van's) en restaurant Piccadilly (plaats van vroegere '1900'). Op zeker ogenblik welgeteld acht zaken.”

Wiener Café Piccadilly en Variététheater een vleug belle époque

Zo'n tien jaar geleden gingen Diana en Nick op reis naar Oostenrijk en maakten in de hoofdstad kennis met een *Wiener Caffee* waar zo maar liefst

20 verschillende soorten koffie ter beschikking van de cliënt stonden. Voor clevere Nick een roes om dit in zijn Oostendse Langestraatconsortium uit te proberen.

— Diane: „Het werd een commerciële goudmijn. Voor de koffie... maar evenzo voor hen die de zaterdagavond graag eens wegroezemoezen bij pianist Jan De Neef en veelzijdige Johnny Grieten. De eerste klasse zaak *Piccadilly* zou normaal eveneens de vruchten van onze inspanningen moeten plukken. Spijtig dat de rotte plekken in de omgeving — Van Iseghemlaan — nog altijd niet werden uitgesneden.”

— De inspanning door jullie geleverd, kan dit op een steuntje van de dienst van toerisme rekenen?

— Diane: „We zijn totaal op ons eigen aangewezen. (Eigenlijk komt de programmatie van het *Oostendse Variété Theater* niet voor in de Stedelijke Persmap, nvdr). Wij geven onze programmatie door aan Pro-

motie Oostende... maar als wij 15 affiches doorgeven moeten we goed opletten om er toch maar één te zien uithangen. Wat 'krijgen' betreft ontvangen wij geen sikkepit, in tegenstelling met de Stad Antwerpen die naar het schijnt heel wat bereider in haar geldbeugel schiet...”

— Veel toeristen bezoeken Oostende niet meer?

— Diane: „Laat ze de Van Iseghemlaan nóg maar 20 jaar verkrotten, dan is het gewoon een volslagen massacre voor Oostende. Wat is er hier veranderd in stad? Schone pleintjes, fonteintjes en speelpleintjes *buiten* de stad, terwijl het centrum verder verkommert. Wij vinden het nog altijd jammer dat het casino niet in zee is gekomen. Dat zou een attractiepool geweest zijn voor héél Europa.”

— Werd Langestraat veilig, proper, leefbaar?

— Diana: „Ja, de Langestraat is veiliger geworden... omdat maar de helft van het volk er nog naartoe trekt. Proper? Be-

kijk de vroegere King, Popsy... en de zovele en o zo desolate cafeetjes van weleer. Het verkrotte woonhuis van Oostende's enige echte — toch zo opgehemelde — Ensor gezien? De met affiches beplakte Van Iseghemlaan (van Belpairestraat tot Hertstraat)? Het is alsof je ergens in een rare Parijse buurt of een bekakte *côté* van Bangkok verzeilde.”

— Is er een welbepaalde politiekeur die zich al voor jullie gebuurte aantrokken heeft?

— Diana: „Dries Vermeesch zou nog eens zijn kop durven uitsteken. Maar hij staat alleen hé, dus blijft het bij woorden en palaberen om er zot van te worden. *Het is natuurlijk heel spijtig dat we die miljoenen kwijtspeelden van het Mercuriusplan*. Het moet zijn dat men in Brugge, Nieuwpoort en Blankenberge wat minder rond de pot draaide, want zij haalden de huppige miljoentjes wél binnen...”

— Nogalwat druiven der gramschap?

— Diana: „Nu men de Christinastraat verkeersvrij maakte, passeert hier geen kat meer. Dat wil zeggen de helft minder klanten in de zaak. Wat zullen wij hier deze winter doen? Maar het is nog niet gedaan hé: ze zullen nu de Langestraat verkeersvrij maken. Wat zullen 'zij' nog allemaal doen. Het schandaligste is dan nog dat de commerçanten omtrent die omschakelingen nooit geraadpleegd werden.”

— Hoe oogt burgemeester naar het stadscentrum? Diana: „We nodigden hem uit voor de ouverture van onze 'Oostendse Variété Theater' en 'Piccadilly', maar we hebben hem noch gehoord noch gezien. Hij bleek telkens bezet te zijn. Vandaag plukken de handelaars van de uitgangsbuurt de druiven der gramschap van 15 tot 20 jaar wanbeleid, toen er helemaal niets — *rien de knots* — gedaan werd voor het verkrotte Oostende. Ochheere ze schoten wakker voor Vindictievelaan en zeedijk: geef toe dat het verdomme 20 jaar schandelijk te laat is...”

Toch blijft Oostende ons heel dierbaar

Diane: „Omdat we van Oostende meer dan wie ook houden, kuisten Nick en ikzelf in het recente verleden heel wat vuile hoeken van het uitgangskwartier op. Denk maar aan de 'Van's' waar zovelen in jongere jaren dansten en plezier maakten en wij, op het puin naderhand, het 'Wiener Caffee' lieten verrijzen. Welnu als wij voor onze uitgangsbuurt vechten dan doen we dit voor die aparte charmestad die we niet willen zien ten ondergaan. Opdat er een toekomst zou zijn waar jachten, vliegtuigen, renpaarden, casinogangers en bevolking zich onder de grandioze noemer van ongenaakbare 'Koningin der Badsteden' zouden terugvinden.”